

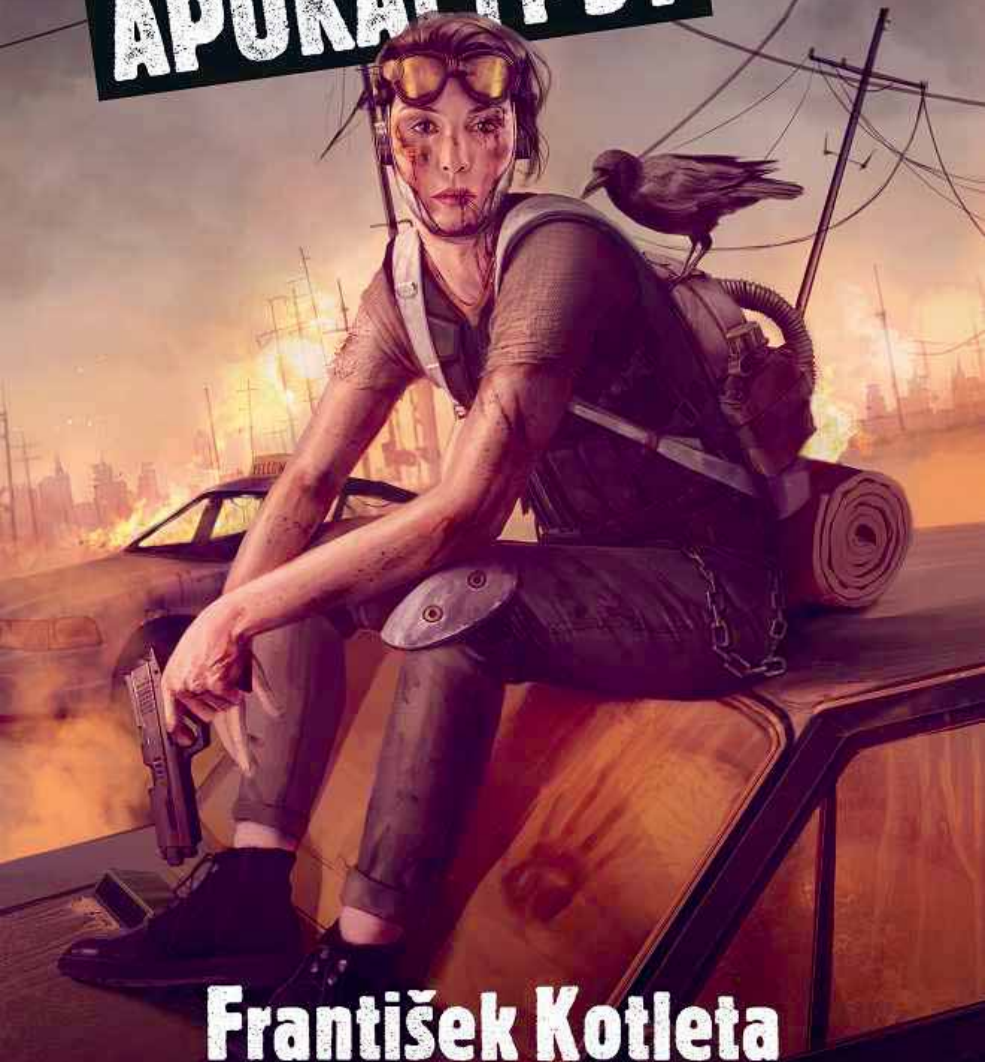
ANTOLOGIE ČESKÉ FANTASTIKY

VE STÍNU

APOKALYPSY

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

František Kotleta

P. Stančík, J. Kotouč, K. Sněgoňová, R. Bureš, H. Veselá a další

VE STÍNU APOKALYPSY

ANTOLOGIE ČESKÉ FANTASTIKY

Boris Hokr, Leoš Kyša (eds.)

VE STÍNU APOKALYPSY

ANTOLOGIE ČESKÉ FANTASTIKY

**FANTASTICKÁ
ÉPOCHA**

Copyright © Martin D. Antonín,
Roman Bureš, Oskar Fuchs, Markéta Klobasová,
František Kotleta, Jan Kotouč, Míla Linc,
Petra Lukačovičová, Julie Nováková, Petr Schink,
Kristýna Sněgoňová, Petr Stančík, David Šenk,
Dalibor Vácha, Hanina Veselá, 2018

Cover Illustration © Satine Zillah, 2018

Art Cover © Lukáš Tuma, 2018

Preface © Martin Fajkus, 2018

Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-156-4 (print)

ISBN 978-80-7557-617-0 (ePub)

ISBN 978-80-7557-618-7 (mobi)

ISBN 978-80-7557-619-4 (pdf)

ODVÁŽNÁ ČTENÁŘKO, UDATNÝ ČTENÁŘI,

vítejte na „palubě“ nové Epochální antologie nazvané příznačně *Ve stínu apokalypsy*. Těší mě, že jsem byl opět demokraticky zvolen (sám sebou), abych zpříjemnil těch pár stránek, než se dostanete k prvním skutečným příběhům, a zároveň vyzdvihl práci dua editorů, kteří stojí za touto povídkovou sbírkou. Jak už jste jistě pochopili, začínat tuto knihu od předmluvy možná nebyl úplně ten nejlepší nápad ve vašem životě, ale nedá se už dělat nic jiného než se obrnit trpělivostí a pokračovat ve čtení. Mohu vás ujistit, že Ježíš to na Křížové cestě měl o dost horší. A mimochodem, pokud by vám snad přívlastek „Epochální“ přišel jako příliš bombastický, mějte na paměti, že je pouhým označením faktu, že povídkovou sbírku vydává Nakladatelství EPOCH. O tom, zda je kniha skutečně epochální, rozhodnete samozřejmě až vy sami. Tedy, pokud se prokousáte předmluvou. Ale aniž bych se pokoušel o nějakou podprahovou propagandu/reklamu, mohu slíbit, že na vás už zakrátko čeká podivuhodná výprava o patnácti zastávkách, během které rozhodně nebudete mít čas ani chuť se nudit. Ostatně jak by také ne, když máte v rukou nástupkyni loňské, velmi úspěšné povídkové sbírky *Ve stínu Říše* (2017).

I pro tu jsem připravoval předmluvu, přičemž jsem ale předpokládal, že se jedná o jednorázovou záležitost – výborný nápad, jež zůstane osamocen, jakmile si duo editorů uvědomí, kolik mravenčí práce, překážek a stresu je stále, aby se kniha dostala na pulty knihkupectví. Jak ale vidno, těžce jsem podcenil megalomanské sklony blofeldovského alterega Borise Hokra a téměř neotřesitelně masosadisticky pojímanou víru v sebe sama, jež by Leoši Kyšovi mohli závidět

i ti nejotrlejší příslušníci NKVD. Oba editoři si totiž úspěch prvního počinu, který měl ve skutečnosti náležet hlavně zúčastněným autorům, bez jakýchkoli skrupulí přivlastnili. A poté, co se několik týdnů vyhřívali a koupali v přízni spokojených čtenářů (zde se omlouvám za slovíčko *koupali* evokující nočních můr hodnou představu Borise Hokra a Leoše Kyši bez oblečení), jali se kout plány ohledně nové, ještě lepší antologie. A protože se jim terorizování ubohých autorů očividně zalíbilo, nedílnou součástí jejich plánů se stalo vytváření seznamu nešťastníků, kteří pro ně budou v potu, krvi a jiných tělních tekutinách psát nové příběhy. V první řadě však bylo třeba zodpovědět tu nejdůležitější otázku: Jaké by mělo být téma tohoto nového počinu?

Po dlouhém uvažování se pánové Hokr a Kyša rozhodli využít zlatého filmového pravidla druhých dílů, jež hlásá, že pokračování musí být větší, bombastičtější a spektakulárnější. Jestliže byl leitmotivem i jednotícím prvkem první antologie nacismus a třetí říše, přičemž na náccích ve všech podobách a formách se autoři skutečně vyřádili, pak dvojka musela přijít s něčím násobně větším a čtenářsky atraktivnějším. A co je děsivějšího než hnědá záplava, fanatismus a světová válka? Přece APOKALYPSA!!! Ostatně postapo jako žánr se v posledních letech rozvíjí, tak proč toho nevyužít?

Člověk je totiž jedním z mála tvorů, který si uvědomuje vlastní smrtelnost. A místo toho, aby se snažil prožít život co nejpríjemněji, věnuje spoustu času vymýšlení těch nejapokalyptičtějších scénářů, jež s patřičnou mírou expresivity a morbidní zvědavosti popisují konec jednotlivce i lidstva jako takového. Téma konce světa rezonuje všemi národy a lidskými společenstvími. Najdete ho ve starých bájích a pověstech ztracených v dávnověku, obsahuje ho skoro každé náboženství, ohánějí se jím fanatici, vizionáři i šilenci. A je přítomno i v moderní době a žhavé současnosti. Mění se jen způsoby a možnosti uskutečnění. Nutno přitom říci, že lid-

ská fantazie dokáže být v tomto ohledu neobyčejně kreativní. Stačí jen vzpomenout na grandiózní biblickou Apokalypsu s dobře známými čtyřmi jezdci, severskou pověst o Ragnaröku, kterému neuniknou ani bohové, či hrozbu světové jaderné války, jež nás stále ještě nepřestala strašit. A to ani nezmiňuji ty tisíce nejružnějších způsobů, které nám nabízí literatura, filmy a hry. Jako by vidina konce člověka děsila a fascinovala zároveň.

Naštěstí je tu ale jeden paradox – přese všechny sebezničující sklony je lidstvo ve své podstatě velice přizpůsobivé a tvárné, což znamená, že i v případě skutečné apokalypsy by jeho zbytky pravděpodobně byly schopny přežít. Třeba jako bytosti, jež postoupily na vyšší stupeň existence. Nebo jako primitivní mutanti kreténského typu. Možná, že si s touto teorií trochu fandím, ale rozhodně je to lepší vyhlídka než definitivní konec završený v nicotě. Ale dost už bylo rádobyfilozofování, vraťme se zpět k naší antologii.

Apo a postapo patří v posledních desetiletích k oblíbeným žánrům nejen v rámci fantastiky. Nabízí totiž jedinečnou příležitost vyzkoušet si konec světa a zánik lidstva jaksi na nečisto, přičemž je omezeno jen fantazií a odvahou svého tvůrce. Většinou čtenáře zahrne velkolepě pojatou apokalypsou plnou roztodivných obrazů zmaru a zkázy, jež navždy mění lidskou společnost i člověka samotného. Někdy ale Armageddon přichází plíživě pomalu a takřka nenápadně mění svět v peklo, kde se nedá žít, což mnohdy působí mnohem děsivěji než blesková katastrofa, jež zasáhne a následně odezní. Takže se můžeme setkat s atomovými válkami, které mění svět v radioaktivní pouštinu, s invazemi zmutovaných organismů i vesmírných kolonizátorů, s opravdovým čertem či smrtícími viry... a tak bych mohl jmenovat dál a dál.

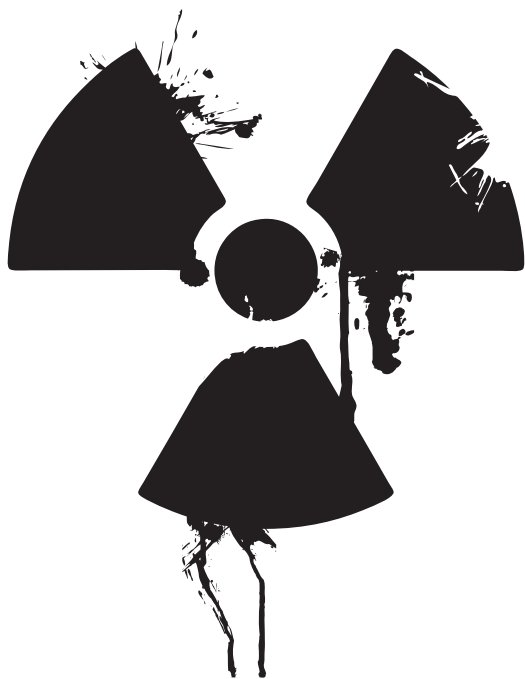
To vše jsou ale jen vhodně zvolené exotické kulisy a atraktivní způsoby, jak uvést děj do chodu, jež mají rámovat to hlavní – příběhy lidí, kteří v takových světech musejí žít

a vyrovnávat se s ním. Extrémní situace, do nichž se hrdinové dostávají, jsou totiž jedinečným podhoubím, v němž se tříbí i lámou charaktery, strhávají masky a ukazují skutečné tváře. A často to není moc příjemný pohled. Ale vždycky existuje naděje. Protože bez ní se nedá žít. A právě takové příběhy nabízí tato antologie.

Musím přiznat, že duo Hokr & Kyša zvolilo opět dobře. Na následujících stránkách najdete „obvyklé podezřelé“, kteří se už etablovali v předchozí antologii *Ve stínu Říše*, ale i pár nových autorů. Co však mají společné, je fakt, že každý z nich dal do svého příběhu to nejlepší ze sebe sama a připravil pro vás více než zajímavé čtení. Pěkně si to užijte. Možná přitom jako bonus získáte i nějaké to morální poučení. Na hordu zmutovaných monster dobývajících se do vašeho domu se totiž dá dívat dvěma způsoby. Buď jako na tlupu děsivých, nezastavitelných bestii, které si chtějí pochutnat na vašich mozcích, nebo jako na spoustu skvělých cílů pro vaši pušku a katanu. Osobně doporučuji ten druhý přístup.

Martin Fajkus

ČÁST PRVNÍ
VE VÍRU APOKALYPSY

MARKÉTA KLOBASOVÁ

Nad námětem do této antologie jsem přemýšlela dlouho. Zkoušela jsem je jako nerozhodná ženská šaty před prvním rande. Protože když se řekne apokalypsa, většina lidí si vybaví něco epického. Dopad meteoritu. Tsunami. Atomové bomby. Otevření bran pekelných.

Já k epičnosti nemám sklony a post-apokalyptická dystopie mi je když ne cizí, tak aspoň přespolní. A tak na mě z pomyslné skříně nakonec familiárně mrkla jedna z mých starých známých: matka třetí říše, Sovětského svazu i Československa – a především rodička konfliktu, kterému bylo zasvěceno Ve stínu Říše.

Velká válka.

Tak se kdysi říkalo první světové válce, protože nikdo zatím netušil, že za dvacet let přijde její ještě větší a ničivější dceruška. Lidé byli v šoku. Do té doby svět nic tak šíleného a krvavého nespatriil. Lidem se otřásaly základy myšlení. Hroutily se mravy i víra, technika šla kupředu raketovým tempem – hlavně proto, aby zabíjela. A jako velké grandfinále vypukla v době, kdy si lidé chtěli po podepsání příměří z Compiègne konečně vydechnout, španělská chřipka. Celkové ztráty během války se včetně civilistů vyšplhaly na 37 milionů. Epidemie zabila skoro 50 dalších.

Byla to vskutku apokalypsa. Kdo by ji nechtěl zastavit?

Werner chce. A není sám. Jenže jiným válka hraje do karet, jak už to bývá. A jejich agenti jsou všude.

Určitě je znáte i vy. Možná jednoho z nich dokonce máte doma.

Příznejte se – pracujete pro ně?

DEVĚT ŽIVOTŮ

Ta noc čtvrtého roku Velké války se Werneru von Weldenovi vypálila do paměti jako rozžhavený cejch do kůže. S bolestí, křikem a smradem škvařícího se masa.

Britská kanonáda cupovala zmrzačenou zemi nikoho už několik hodin. Werner měl pocit, že jeho srdce se tomu nepravidelnému burácení přizpůsobilo a škube sebou mimo lidský takt. Dunění a chvění procházelo celým jeho tělem, až si připadal jako pouhý kožený pytel s chřestícími kostmi. Doslova to tukaní slyšel, nehladě na burácení šíleného dělostřelectva.

Ne. To jednomu ze zelenáčů tak nahlas cvakaly zuby.

Hoch, o němž Werner pochyboval, že mu vůbec bylo osmnáct, se choulil ve vyhloubeném přístřešku jako vyděšené zvířátko v noře a rukama si kryl uši. Modlil se.

Werner ne. Už dávno ne. Věděl, že světlo na nebi, které právě změnilo neproniknutelnou tmou v rej zrádných stínů a siluet, nejsou andělé, kteří je přišli spasit. Takhle vypadal soudný den. Skoro pokaždé.

„Připravte se!“ štěkl ochraptěle kapitán Dürnbach a pove-ly i nadávkami začal vojáky nahánět ke kulometům. Mrtvé, kteří neměli takové štěstí jako ostatní, prostě odvalili stranou. Třesoucího se hocha vytáhl osobně kapitán za límec a vrazil mu do ruky pušku s bajonetem.

Werner nasucho polkl a také poslušně sevřel svůj gewehr. Ne proto, že by byl tak dobrým vojákem. Ale protože kapitán se *nemýlil*. Nikdy. Jako by britské vojáky, kteří šli kanonádě v patách, slyšel. Jako by je *vyčenichal*.

Werner z něj nikdy neměl dobrý pocit. Ale zároveň ho re-spektoval jako nikoho.

Jenom díky němu byli zatím naživu.

Dürnbach měl pravdu i tentokrát. Kanonáda se nad nimi přehnala jako bouřka a duněla teď pár desítek metrů za nimi – a v zemi nikoho byly přízraky.

Sotva světlice zazářila, černé siluety ověnčené kouřem ihned padaly jako podřáté. Některé dobrovolně, jiné pod krupobitím štěkajícího maxima.

Třetí vlna však zavyla jako šílená zvěř a ještě přidala.

Dürnbach mlčky vytáhl svůj bajonet. Na pušku ho však nepřipecnil.

Prvnímu Britovi, který se sklouzl po bahně a vpadl společně s kamarády do zákopu, probodl krk. Vytrženou čepel následoval gejzír černě vypadající krve.

„You bloody bastard!“ zaryčel druhý Brit a zacílil.

Werner vystřelil. Přímo přes kapitánovo rameno.

Kulka Britovi ustřelila kus obličej. Hrozně křičel.

Všichni hrozně křičeli. Dlouho, dlouho potom.

Werner si myslel, že je z ostřelování už prakticky hluchý. Ale kvílení raněných ho vždycky vyvedlo z omylu.

Tak si představoval peklo. A to se za poslední měsíce muselo otevřít. Jiné vysvětlení nebylo.

Jak jinak by Bůh mohl dopustit něco tak strašného?

Všude se válela těla. Postřílená, pobodaná, rozcupovaná kulometem. Werner je ve tmě vlastně pořádně neviděl, ale stačilo, že je *slyšel*. Jejich ochraptělé hlasy prosící o rychlou smrt nebo prostě jenom bez rozumu vyjící v agonii.

Werner by řval taky. Ale něco mu bolestné zasténání zarazilo v hrdle.

Zamžoural do tmy protkané protivným, vytrvalým deštěm.

Na druhé straně zákopu seděla kočka. Tiše, nehybně, na hruď rozstříleného mrtvého těla.

Werner nikdy pověřčivý nebyl, ale z téhle kočky měl snad ještě divnější pocit než z Dürnbacha. Černý kožich skoro splýval s temnotou, která po zhasnutí světlice opět ovládla bojiště. Až v první chvíli zapochyboval, že tam vůbec je. Když však stiskl víčka a znovu je otevřel, zvíře tam pořád sedělo. Sedělo a *zíralo*.

Werner znaveně opřel hlavu o bednění zákopu. A i když se s ním pohupovala země a šílená bolest, vystřelující z pravé ruky (nebo spíš z toho, co z ní zbylo), se přetransformovala do tupé agonie v celé pravé polovině těla, nemohl omdlít. *Ne-
chtěl* omdlít.

Ne, dokud tu byla *ona*.

„Jdi pryč...“, zašeptal vyschlými rty.

Kočka se ani nehnula.

Werner zoufale zafuněl. Mdloby mu vyvracely oči pod víčka.

Když je poněkolíkáté silou vůle otevřel, kočka byla pryč. Úlevně vydechl a málem v další vteřině omdlel. Ale pak v něm znovu hrklo.

Kočka seděla v bahně půl metru od něj, černý kožíšek čistý a lesklý deštěm. Její zelená očiska byla téměř hypnotická. Tak moc, že se Werner zprvu nezmohl vůbec na nic. Jenom šokovaně vytřeštil oči, když šelmička zničehonic popadla jeho urvanou ruku a jako s kořistí se s ní dala na útěk.

„Ty mrcho...!“ vyjekl za ní. Hlas mu nepřírozeně přeskočil. Z posledních sil po ní hrábl.

Marně. Místo toho se převážil a spadl obličejem do bahna. Po tvářích mu tekly slzy bolesti.

Sáhla po něm temnota. Ale než mu definitivně zatlačila oči, Werner ve světle blesku zahlédl, jak rozstřílené tělo na-
proti cuklo rukou.

Mělo kapitánské insignie.

Světlo. Jasně zlaté světlo.

Werner zamžoural. Svit mu růžově pronikal pod víčka a hřál. Wernerovi se vybavilo rodné Bavorsko, sluncem prohřátá pokosená louka za statkem, vůně sena. Mohlo to být nebe...

Ale Werner neměl iluze o tom, že by skončil v nebi. Nikdo z nich. Na to udělali moc špatných věcí...

Nebe neexistovalo, došel k závěru po pár týdnech na frontě. A Bůh možná taky ne. Jedině krutý, nemilosrdný a krvavý... jako ve starých pohanských pověstech.

Světlo protnul stín.

„Herr von Welden?“ broukl zprava anděl. „Slyšíte mě?“

Werner se pokusil něco říct, ale z hrdla se mu vydralo jenom zachroptění. A tak zlehka kývl.

Jako by to bylo pozvání. Bolest ho překvapila ze zálohy a tupými, rezavými zuby se mu zahryzla do pravé ruky. Werner zalapal po dechu a chraplavě zasténal. V levé loketní jamce ho cosi krátce bodlo. Anděl s čepcem a dlouhým tmavým copem vytáhl jehlu a sklonil se nad ním.

„Už to bude dobré. Dala jsem vám něco proti bolesti. Doktore!“

Werner vděčně přivřel víčka a stočil oči k druhému stínu, který se vynořil po jeho levici.

„Herr von Welden, jsem doktor Hertz. Jste v lazaretu,“ informoval ho anděl-doktor barytonem a přisedl si k němu. „Povězte, co si pamatujete jako poslední?“

Werner nakrčil čelo. Bolest trochu ustoupila a jeho jako by někdo zamotal do tlusté měkké vaty.

„Bomby... Britové...,“ zamumlal. A pak najednou vytřeštil oči. Bolelo to. „Ruka!“

„Klid, Herr von Welden,“ řekl doktor a dlaní ho přitlačil zpět na lůžko. „Operovali jsme vás. Podívejte.“

Werner poslušně koukl doprava. A šokovaně pootevřel ústa.

Byla tam. Jeho ruka. Pod loktem lemovaná pečlivými černými stehy.

„Ne...“ zasípěl a měkká vata zastudila ledovým potem.
„Ne...!“

Britové a bomby totiž nebylo to poslední, co si pamatoval.

Také tam bylo světlo. Ale tohle bodalo jako ostří.

Werner slyšel, jak někdo nelidsky řve. Už ho to neudivilo. Překvapilo ho, že byl to *jeho* hlas.

„Marie, utáhněte ty popruhy pořádně, ksakru!“ štěkl baryton.

Síla kolem hrudi ho přikovala k lůžku.

Werner zoufale zavyl. Ne bolestí. Hrůzou.

Pod zkrvavenými obvazy kolem pahýlu se cosi hemžilo. Hemžilo a šimralo v nesnesitelně bolící ráně. Když sestra na doktorův rozkaz obvazy odmotala, Werner uviděl červy. Hnusné bílé larvy.

Ale to nebylo to nejhorší.

Na pojízdném stolku ležela v laboru plném ledu ruka. Jeho ruka. Černá ruka.

„Sestro, chloroform,“ přikázal doktor, když očistila pahýl od larev.

Sestra Marie Wernerovi poslušně přiložila na obličej plátěnou masku a sáhla po lahvičce s kapátkem. Doktor opatrně vzal ruku.

„Ne... ne, prosím, nedělejte to!“ vykřikl Werner a sám nevěděl, kde se v něm ta síla vzala.

„Nemějte obavy, Herr von Welden. Je dokonale zachovalá, byla v ledu. A jestli se to podaří...,“ doktor se na ruku fascinovaně podíval, „bude to průlom!“

„Je černá!“ vyjekl Werner. Hlas mu přeskočil, jako by mu zase bylo patnáct.

Sestra kapala na látku ohavně páchnoucí tekutinu. Wernerovi se z ní dělalo zle.

„To se vám jenom zdá.“ Doktor položil ruku k pahýlu a sklonil se nad Wernerem. „Nebojte. Uděláme z vás zase celého chlapa.“

Werner na svou pravačku se staženým hrdlem civěl. Teď, ve slunečních paprscích, které do kostela pronikaly skrze vitrážové okno, vypadala úplně normálně. Obvykle. Jenom trochu cize. Kolem stehů ho svrbělo.

„Úžasné, vidíte?“ řekl doktor. „Asi je ještě příliš brzy, ale... mohl byste zkusit pohnout prstem?“

Werner, pohupující se na vatovaných vlnách morfia, váhavě poslechl. Zkřivil tvář námahou...

Ukazováček se zachvěl.

„To je...“ Doktorovi zasvítily oči. Rychle sáhl po notesu ve vnitřní kapse pláště a něco si do něj naškrábal. „Vedete si výborně, Herr von Welden,“ stiskl mu rameno na zdravé straně. „Ale teď už si odpočiňte. Vyspěte se.“

Werner malátně přikývl. A než ho drogy skolily, nemohl spustit oči ze své ruky.

Možná se mýlil, přemítal jednoho dlouhého odpoledne a prohlížel si dobře známou vitráž. Zapadající slunce pronikalo barevnými sklíčky a tvořilo na podlaze kaleidoskop.

Možná se mýlil. Přezil. Měl svou ruku. A sestra Marie se na něj tu a tam tak hezky usmála.

Právě teď byl nebi za poslední čtyři roky asi nejbliž.

„Pan doktor říkal, že se to hojí velmi dobře,“ řekla Marie, když mu upracovanými rukama opatrně potírala ránu mastí. Její vůně přinesla vzpomínky na lepší časy. Na domov. „Žádá infekce... Je to vlastně zázrak.“

Werner vzhlédl ke kříži na stěně a pousmál se. „To asi ano... Však se o mě stará sama Marie.“ *Panna* raději neřekl, protože to v nemocnicích a lazaretech byla málokterá.

Sestra se však i přesto zarděla a sklopila oči. Byla hezká tím všedním způsobem, který člověk neocení na první pohled, ale teprve až nahlédne pod roušku těch tmavých očí a nemocniční čepec. A možná ještě dál, napadlo ho.

Z nepřístojných myšlenek ho však vytrhl pohyb. Cukl sebou.

Na lůžko skočila černá šmouha.

„Co...“

Marie se usmála a otřela si ruku od masti do zástěry. „Nebojte se, Herr von Welden, to je jenom Uhlík,“ pohladila černou kočku po hřbetě.

Werner kočku zkoprněle sledoval. Nejdřív si jeho ruku očichala a pak se o ni s předením otřela vousky. Nakonec i druhou tváří.

„Líbíte se jí.“

„To vidím...“

„Nemáte rád kočky?“

Werner se nadechl k odpovědi, ale pak se podíval Marii do tváře a zarazil se. Byla v tom všem marastu stále tak... čistá, že se na odmítavá slova nezmohl.

„Ne, jen... jsem se lekl,“ zamumlal. A vlastně ani nelhal. „Kde se tu vzala?“

Marie pokrčila rameny. „Znáte kočky, jednou prostě přišla... Pan doktor jí dal trochu sýra a od té doby tu je. Loví myši, aby nám nežraly zásoby. Vid', Uhlíku,“ pohladila ji znovu a vstala. „Vidíte, Herr von Welden, já už musím jít, ale ona vám tu aspoň bude dělat společnost.“

„Wernere.“

Marie se zase maličko začervenala. „Bude vám dělat společnost. Wernere.“

A s tím v rozpacích odcupitala pryč.

Werner z ní spustil oči, teprve až se mu ztratila mezi dalšími lidmi. Shlédl na kočku.

Ta se mu jako černé klubko uvelebila vedle přišité ruky. Polohlasem předla. Bylo to uklidňující.

Werner zavřel oči a pousmál se. Možná se vážně mylil...

Werner měl pravdu. Ale pouze v tom, že se mylil. Ve všem.

Vprostřed noci ho probudila nesnesitelná tíha na hrudi. Ztěžka se nadechl, jako by mu na prsou ležela váha mrtvého těla. Jedna taková mu první týden v zákopech zachránila život, ale tady nebyl žádný zákop, žádné bahno, žádné mrtvolky.

Jenom *ona*.

Werner zalpal po dechu a vytřeštil oči.

Na hrudi mu seděl černý stín.

Kočka.

Tiše, nehybně. *Zírala*.

Werner ji chtěl shodit, ale zjistil, že nemůže. Tělo ho neposlouchalo, bylo jako cizí. Vlastně... jako by nebylo *vůbec*. Až na ten dusivý pocit.

„Co jsi zač? Démon?!“ chtěl zasípat, ale ani hlasivky se nepohnuly, natož rty a jazyk.

Kočka na něj shlédla. Intenzivněji.

Pravá ruka ho začala svrbět, jako by v ní lezli červy.

Jdi pryč...! vykřikl zoufale v duchu a jako příliv v něm nevyhnutelně začala stoupat panika. Červi se hýbali, vyžírali mu maso, vysávali morek... a kočka ho hypnotizovala. Její zelená očiska zářila jako světla auta.

Werner si uvědomil, že zuřivě tiskne víčka. Ihned je otevřel, vytřeštil oči do tmy plné těžkého dechu ostatních raněných na lůžkách.

Zelené světlomety byly pryč. A s nimi i strnulost. Werner vytáhl ruku zpod pokrývky a levačkou ji sevřel kolem stehů.

Bylo to tam. Něco tam bylo...!

Werner ze sebe shodil deku. Srdce mu klopýtalo jako chromý kůň a nohy na tom nebyly o nic lépe. Když se pokusil vstát, málem upadl. Před chladem kamenné kostelní podlahy ho chránily tlusté vlněné ponožky a on se jako čerstvě pohřbený nebožtík z přilehlého hřbitova potácel ke dveřím u oltáře.

Sestra Marie, která měla službu a podřimovala vedle nich, okamžitě vyskočila.

„Herr von Welden, co se děje?“ zašeptala. Držela ho pevně, pevněji, než by se od takové dívky dalo čekat.

„Ta ruka...! Doktore!“ uhodil přiřitou pěstí do dveří. Zadunělo to.

Z lůžek po nich rozespale i zvědavě pokukovaly pohledy vojáků.

Svítily. Zeleně.

Wernera zlil ledový pot. Zalapal po dechu, ale než stačil vykřiknout, doktor ho vtáhl do sakristie, která nyní sloužila jako jeho soukromý kamrlík a pracovna. Na stole hořela petrolejka.

„Wernere, posadte se,“ řekl doktor tiše, ale pevně, a vtlačil ho do svého křesla. To sem vůbec nezapadalo. Asi ho zkonfiskovali z nějakého bohatého statku, protože bylo měkce čalouněné...

Ale Werner měl stejně pocit, že se do něj zabořil jako do hladových úst.

„Co se děje? Co vám je?“

„Prý něco s rukou,“ odpověděla za něj Marie, která už Hertzovi příčinlivě svítila lampou. Žlutý plamen po zdech roztančil jejich stíny a Werner by přísahal, že doktorovi se nezaleskly jenom kulaté brýle.

A pak to uviděl.

Po paži se mu vysoko pod vyhrnutý rukáv košile plazily černé provazce žil. Plazily se a... vlnily. Něčím uvnitř.